

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-582/19-6

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 07-01-2020		
Prilog	Neosredno	Poštom
Klasa: 07/11-034-02/19-01/904		
Ur. broj: 383-01/20-14		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja trgovačko društvo Promet građenje d.o.o. za gradnju, prijevoz i trgovinu (skraćena tvrtka Promet građenje d.o.o., Požega), Industrijska 28, kojeg zastupa opunomoćenik Domagoj Miličević, odvjetnik u Požegi, Sv. Florijana 8/II, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Grad Pleternica, Pleternica, Trg hrvatskih branitelja 1 i Presoflex gradnja d.o.o., Požega, Industrijska 30, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2019.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje dijela točke 2. rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/19-01/904, urbroj: 354-01/19-7 od 5. studenoga 2019. kojim je odbijen zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka preko odmjerenog iznosa.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika klasa: UP/II-034-02/19-01/904, urbroj: 354-01/19-7 od 5. studenoga 2019. poništena je odluka o odabiru klasa: 406-01/19-01/38, urbroj: 2177/07-04-19-20 od 19. rujna 2019. u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2019/S OF2-0030966, predmet nabave: radovi na izgradnji gradske tržnice u Pleternici, naručitelja: Grad Pleternica, Pleternica (točka 1. izreke rješenja), naloženo je naručitelju Grad Pleternica, Pleternica da u roku od 8 dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave naknadi tužitelju Promet građenje d.o.o., Požega, troškove žalbenog postupka u iznosu od 25.781,25 kn, dok je u preostalom dijelu zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka odbijen kao neosnovan (točka 2. izreke rješenja), te je odbijen zahtjev odabranog ponuditelja Presoflex gradnja d.o.o., Požega za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan (točka 3. izreke rješenja).

Protiv dijela točke 2. izreke navedenog rješenja kojim je odbijen zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka preko odmjerenog iznosa tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je njegova žalba osnovana, a osnovan je i zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka u iznosu od 25.000,00 kn na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka sukladno članku 430. stavku 1. točki 3. Zakona o javnoj nabavi, a također je ocjenjen osnovanim zahtjev za naknadom iznosa od 781,25 kn na ime sastava žalbe po odvjetniku, dok je u preostalom dijelu zahtjev ocijenjen neosnovanim. Ističe da ostaje

nepoznato po kojem je kriteriju tuženik obračunao troškove na ime nagrade opunomoćenom odvjetniku upravo u odmjerenom iznosu, a što je is formalnog aspekta nedopustivo i odraz nezakonitosti u postupanju. Smatra da je u potpunosti opravdan njegov zahtjev za naknadom troškova za sastav žalbe u dijelu troška angažiranja odvjetnika prema visini osnovice od 6516 bodova Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, što uvećano temeljem Tarifnog broja 22. i 42. Tarife daje ukupno 10182 boda odnosno prema vrijednosti Tarifnog broja 50. ukupno s pripadajućim porezom na dodanu vrijednost 101.820,00 kn. Nadalje, osporava i zakonitost odluke tuženika u dijelu koji se odnosi na odbijanje priznavanja prava na nagradu za sastav očitovanja na odgovor na žalbu javnog naručitelja u zahtijevanom iznosu od 40.720,00 kn. Argument koji je tuženik iznio u osporavanju priznanja odnosnog troška jest kako je to očitovanje pravo, a ne dužnost tužitelja. Međutim, u konkretnom slučaju o zahtjevu za naknadu troškova na ime angažmana odvjetnika, treba voditi računa da temeljem odredbe članka 36. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku stranka može odrediti opunomoćenika. Izričaj „može“ jest dakle u potpunosti u domeni diskrecije same stranke. Stoga smatra u najmanju ruku neprimjerenim komentar iznesen u obrazloženju osporenog dijela rješenja u kojem se argumentira kako "stranka nije bila u obvezi podnijeti očitovanje", iako formalno točno, u okolnostima postupka u kojem se stranci negira pristup javnim izvorima sredstava u financiranju posla iznimno visoke vrijednosti koji visinom premašuje poslovne rezultate respektabilnih kompanija, nije opravdan stav tuženika kako o uvjetima takve izloženosti gubitku posla nije racionalno od stranke angažirati i dodatnu stručnu pomoć odvjetnika u osporavanju argumentacije javnog naručitelja koji očito postupa nezakonito. Smatra da je opravdan zahtijevani iznos troškova od 142.540,00 kn koji treba umanjiti za odmjereni neosporeni iznos od 781,25 kn pa je javnog naručitelja trebalo obvezati na platež iznosa u visini od 141.758,75 kn. Predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika u pobijanom dijelu te naloži naručitelju da mu nadoknadi troškove žalbenog postupka u navedenom iznosu.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da je tužitelju priznat opravdani trošak u skladu s Tbr. 20.1. te tbr. 22. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, koje odredbe nedvojbeno propisuju naknadu troška u neprocjenjivim upravnim postupcima, kao što je žalbeni postupak kad tuženika. Neprocjenjivost vrijednosti predmeta žalbenog postupka kod tuženika je propisana člankom 3. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave („Narodne novine“ 18/13., 127/13., 74/14. i 98/19.) kojom je propisano da tuženik odlučuje i o naknadi troškova žalbenog postupka te da u tim postupcima vrijednost predmeta nije procjenjiva. Dakle, odluka o visini troška temelji se na zakonskoj odredbi o čijoj ustavnosti (ocjenu o spornom pravnom pitanju) je Ustavni sud Republike Hrvatske dao u odluci od 5. srpnja 2016. godine pod poslovnim brojem: U-I-5254/2014, U-I-5923/2014 i dr. Smatra neosnovanim i navode tužitelja da je nezakonito postupio kada pri odluci o naknadi troška nije tužitelju kao opravdani trošak priznao sastav očitovanja na naručiteljev odgovor na žalbu (podnesak zaprimljen kod tuženika 14. listopada 2019.), jer sama činjenica da je postupovnim zaključkom pozvao tužitelja na davanje očitovanja, ne znači sama po sebi da dano očitovanje predstavlja opravdan trošak u smislu odredbe članka 431. stavka 3. Zakona o javnoj nabavi. Opravdanost troška svake procesne radnje, pa tako i spornog očitovanje, ne proizlazi iz same činjenice što je radnja poduzeta, već proizlazi iz sadržaja poduzete radnje. Tuženik napominje da je isto činjenično i pravno pitanje, kao u ovom upravnom sporu bio predmet odlučivanja pred ovim Sudom te navodi presude kojima je tuženikova primjena prava na istovjetno činjenično stanje ocjenjena zakonitom. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Grad Pleternica dostavio je odgovor na tužbu u kojem navodi da je tuženik u cijelosti ispravno postupio prilikom donošenja odluke o

troškovima te predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i zakonski neutemeljen.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Presoflex gradnja d.o.o. nije dostavila Sudu odgovor na tužbu, iako je istu uredno primila.

Tužitelj nije dostavio očitovanje na navode odgovora na tužbu dostavljene od strane tuženika i zainteresirane osobe Grada Pleternica, iako je uredno pozvan da to učini.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj postavio zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka i to na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka 25.000,00 kn, na ime uplaćene upravne pristojbe iznos od 90,00 kn, na ime troška sastava žalbe po odvjetniku iznos od 101.820,00 kn, te na ime sastava podneska kojim se očitovao na žalbu i na naručiteljev odgovor na žalbu iznos od 75.212,50 kn.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je djelomično usvojio, a u preostalom dijelu odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Naime, odredbom članka 431. stavka 2. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16.) propisano je da Državna komisija odlučuje o troškovima žalbenog postupka, određuje tko snosi troškove žalbenog postupka i njihov iznos te kome se i u kojem roku moraju platiti. Stavkom 3. istog članka Zakona propisano je da stranka, na čiju je štetu žalbeni postupak okončan je dužna protivnoj stranci nadoknaditi opravdane troškove koji su joj nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku.

Prema odredbi članka 3. stavka 3. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave Državna komisija odlučuje o naknadi troškova žalbenog postupka i drugim zahtjevima koje su ovlaštene postaviti stranke u žalbenim postupcima, s tim da u tim postupcima vrijednost predmeta nije procjenjiva.

Sud nalazi da citirane zakonske odredbe daju osnovu za zaključak da je, kod donošenja odluke o troškovima žalbenog postupka, tuženik ovlašten ocijeniti da li se u svakom konkretnom slučaju radi o opravdanom trošku, a što je tuženik i učinio.

Naime, tuženik je i u osporenom rješenju i u odgovoru na tužbu dao jasne i argumentirano obrazložene razloge kojima se rukovodio zaključujući da u konkretnom slučaju opravdan trošak predstavljaju naknada za pokretanje žalbenog postupka i trošak sastava žalbe po odvjetniku u iznosu od 781,25 kn s pripadajućim PDV-om, dok je ocijenio neosnovanim zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava podneska kojim se očitovao na žalbu i na naručiteljev odgovor na žalbu.

Tuženik je u konkretnom slučaju, a s obzirom da je žalba tužitelja bila osnovana pravilno ocijenio osnovanim zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 25.000,00 kn na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka, te zahtjev tužitelja za naknadu iznosa od 781,25 kn na ime sastava žalbe po odvjetniku sukladno Tbr. 20.1. i Tbr. 22. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), dok je preostali dio zahtjeva za naknadu troškova za sastav žalbe po odvjetniku odbio. Pored navedenog treba istaknuti da je tuženik pravilno odbio i zahtjev tužitelja za naknadu troška koji se odnosi na sastav podneska po odvjetniku kojim se očitovao na žalbu i naručiteljev odgovor na žalbu jer je tuženik kod donošenja odluke o troškovima postupka pravilno ocijenio da poduzeta radnja ne sadrži takve navode koji su nužni za rješavanje predmetne upravne stvari, jer je tužitelj u tom podnesku uglavnom ustrajao u žalbenim navodima, dok su u žalbi za koju je tužitelju priznat trošak, obrazloženi razlozi zbog

kojih se odluka o odabiru smatra nezakonitom. Stoga ovaj Sud nalazi da tužitelj navodima sadržanim u očitovanju iz navedenog podneska nije pridonio rješavanju žalbe pa je iz tog razloga trošak za sastav podneska pravilno ocijenjen neosnovanim.

Slijedom navedenog ovaj Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima riješio kao u izreci.

U Zagrebu, 19. prosinca 2019.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašten službenik

Tanja Nemčić

